

[Socialministeren]

at der ikke sker ansvarsforflygtigelse i forhold til de meget svage grupper, men at det sikres, at der fortsat er kvalificerede tilbud til rådighed også for de mest ressourcetsvage,

at det sikres, at kommunerne fortsat har mulighed for at trække på nødvendig specialbistand og vejledning,

at der lægges vægt på de fornødne retssikkerhedsgarantier og hensyn til ligebehandling af borgerne, og

at de samlede udgifter på området ikke øges ved et uændret serviceniveau.

Disse forudsætninger er for mig helt afgørende, ligesom jeg har lagt vægt på, at ændringerne ikke må føre til, at det bliver nødvendigt at sammenlægge kommuner. Forudsætningerne antyder samtidig, hvor problemerne ligger i udlægningsforslagene. Endelig har jeg præciseret, at den gode udvikling i opgavefordelingen, der allerede er i gang, ikke må forstyrres.

Mange af de høringsvar, Socialministeriet har modtaget, handler om behovet for fortsat faglig udvikling. Der er mange svar, der peger på risikoen for, at den ekspertise, der i dag findes i amtskommunerne, vil forsvinde ved en udlægning. Det kan være vanskeligt at se, hvordan hver enkelt kommune skal kunne opbygge den ekspertise, der skal til for at kunne rådgive og sagsbehandle inden for de mere specielle områder. Hvis kommunen alligevel skal købe ekspertisen, vil kommunen igen – som under den nuværende struktur – være afhængig af et velfungerende samarbejde. I tilknytning hertil får de enkelte faggrupper problemer med at vedligeholde og udbygge deres faglige viden, hvis de skal arbejde i meget små enheder (eller måske helt alene).

En række svar fra handicaporganisationer udtrykker betænkelighed ved den øgede forskelsbehandling fra kommune til kommune, der kan blive en konsekvens af udvalgets forslag. Det må i denne sammenhæng erindres, at udgifterne til at hjælpe personer med svære handicap kan være så store, at de – selv under de nuværende ordninger – kan have mærkbare konsekvenser for skatteprocenten i en lille kommune. Det kan være meget vanskeligt at være den svært handicappede, som fik så dyrt et hjælpemiddel, at der ikke blev råd til at nedbringe kommunens venteliste til daginstitutioner.

Argumentet om fordelene ved nærhed i opgaveløsningen er således ikke altid holdbart. I visse situationer kan det måske oven i købet være en fordel, at indsatsen kan ydes borte fra det lokale område og dermed under en større grad af anonymitet.

Den specialviden, der i dag findes i amtskommunerne, er i ikke ringe grad knyttet til de amtskommunale institutioner. Selv om institutionerne bevares, evt. under en anden driftsherre, vil der opstå koordinationsproblemer i udnyttelsen af denne viden. Det kan i det hele taget være vanskeligt at se, hvordan man uden amtskommunen kan sikre den koordination og det samarbejde mellem institutionerne i et område, som vil være nødvendig for at sikre den bedste udnyttelse af ressourcerne.

Udvalget har stillet en række forslag om ændringer i klagesystemet. I den høring, der er gennemført om udlægningsforslagene, har en del af svarene også beskæftiget sig med disse forslag, og svarene er gennemgående kritiske. Som nævnt ovenfor er det en klar forudsætning for mig, at der ikke sker indskrænkninger i brugernes retssikkerhed, og alle forslag om ændringer i klagesystemet bør tage udgangspunkt heri. Men ud over denne kommentar finder jeg det ikke rimeligt at inddrage klageforslagene i udlægningsdebatten: forslagene har, bortset fra et enkelt, ingen sammenhæng med opgavefordelingen. Undtagelsen udgøres af forslaget om at flytte amtsankenævnenes sekretariat til statsamtmanden, men udvalget er selv opmærksom på, at det først bliver aktuelt, når og hvis amtskommunernes sociale opgaver er udlagt. Heller ikke det forslag bør derfor efter min mening drøftes nu.

7. Tilgrænsende områder

Der er i disse år et stærkt voksende behov for bedre samarbejde på tværs af sektorerne. For et års tid siden kunne jeg offentliggøre rapporten fra det såkaldte Toftgårdudvalg med en række forslag til bedre samarbejde mellem kommuner og sygehuse især med hensyn til behandling af ældre. På et andet område, nemlig tilbudene til mennesker med psykiatiske sygdomme, arbejder mange kommuner og amtskommuner for tiden på at opnå bedre sammenhæng og samarbejde i indsatsen fra sygehusvæsen og den sociale sektor.